

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla Budapesten, *2009. január hó 15. napján* megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

Ítéletet:

A 2006. április hó 18. napjától április hó 21. napjáig őrizetben azóta előzetes letartóztatásban lévő a vádlott ellen emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt indult büntető ügyben a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 7.B.1081/2006/28. számú ítéletét a cselekmény jogi minősítése és a büntetés kiszabására vonatkozó részében az alábbiakban ***változtatja meg.***

A 2 rb. súlyos testi sértés bűntetteként értékelt cselekményt (mely egy esetben kísérlet) 2 rb. testi sértés bűntetteként (mely 1 esetben kísérlet) és a Btk. 170.§ (3) bekezdésének I. fordulata szerint (aljas indokból elkövetett) minősíti.

A kiszabott főbüntetést 13 (tizenhárom) évi és 6 (hat) hónapi fegyházbüntetésre súlyosítja.

A vádlott által a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalának Bűnjel Csoportjánál Bj.1552/2006. számon kezelt tárgyak közül a Bűnjeljegyzék 6./ tételszám alatti 5 db DNS minta, a 7. tételszám alatti lőpor, a 8./ tételszám alatti 2 db celux, rajta anyagmaradványokkal lefoglalásának megszüntetésére és azok megsemmisítésére vonatkozó rendelkezéseit mellőzi és ezen tárgyaknak a bűnügyi iratoknál történő elhelyezését és kezelését rendeli el.

Kötelezi a bíróság a vádlottat, hogy a másodfokú eljárás során felmerült 11.700.-forint bűnügyi költséget az államnak fizessen meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 2008. év május hó 20. napján kihirdetett 7.B.1081/2006/28. számú ítéletével a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b./ pont), 2 rb. súlyos testi sértés bűntette, mely 1 esetben kísérleti szakban rekedt (Btk. 170. § (1) bekezdés és (2)bekezdés), valamint lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés bűntette (Btk. 263/A. § (1) bekezdés a./ pont) miatt - halmazati büntetésül - 12 évi fegyházbüntetésre és 10 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott fegyházbüntetésébe beszámította az általa előzetes fogvatartásban eltöltött időt.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek elkobzásáról, a lefoglalás megszüntetése mellett kiadásukról és megsemmisítésükről, továbbá a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a főbüntetés súlyosításáért jelentett be fellebbezést.

A vádlott és védője enyhébb minősítésért és a büntetés enyhítéséért élt perorvoslati jogosultságával.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év június hó 18. napján kelt BF.758/2007/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a nyilvános ülésen az írásbeli átiratában foglaltakkal egyezően fejtette ki, hogy a megyei bíróság a hiánytalanul megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeinek minősítése is törvényes. Ellenben a büntetést befolyásoló körülményeket nem értékelte a súlyuknak megfelelően, így a kiszabott főbüntetés lényeges súlyosítása indokolt.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottal szemben lényegesen hosszabb tartalmú fegyházbüntetést szabjon ki. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

A vádlott védője az elsőfokú bíróságon bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Jogi álláspontja szerint nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, hogy a vádlott az 1-es sértett sérelmére élet elleni bűncselekményt szándékozott elkövetni. A fegyveres rablás elkövetését a vádlott nem tagadta, de azt az eljárás során végig vitatta, hogy a fegyver ravaszát kétszer meghúzta volna.

Kifejtette, hogy a meghallgatott tanúk egy munkaközösségben dolgoznak, megbeszélték a történeteket, így egymás vallomására hatással voltak, azt befolyásolhatták. Ugyanakkor a 2-es sértett és a tanúk e körben tett ellentmondásos vallomásaikkal a vádlotti védekezést támasztották alá.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az 1-es sértett sérelmére megvalósított bűncselekményt fegyveresen elkövetett rablás bűntette kísérletének minősítse és a módosított minősítésre, valamint a bűnösségi körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott főbüntetést enyhítse.

A vádlott felszólalásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta meg kellő alaposággal a bizonyítékokat, így elsődlegesen a fegyverszakértői véleményben foglalt megállapításokat vitatta.

Álláspontja szerint a tőle lefoglalt fegyver forgótáras tűzfegyvernek és nem löfegyvernek minősül, miután 7,5 Joule-nál kisebb, 5,9 Joule a lövedék kilövési energiája, így nem alkalmas az élet kioltására.

A biztonsági őr sérülései is azt támasztják alá, hogy az általa használt fegyver komolyabb sérülés okozására alkalmatlan volt. Vitatta továbbá azt a fegyverszakértői megállapítást, hogy a forgótárban maradt töltények talprészein látható ütőszeg nyomok a sikertelen lövési kísérleteinek bizonyítéka. Álláspontja szerint ezek a nyomok a fegyverszakértő próbálványai során keletkeztek. Állította továbbá, hogy elfogásakor a fegyverét önként adta át a biztonsági őröknek.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a megyei bíróság két irányú fellebbezéssel megtámadott ítéletét és az annak meghozatalát megelőző bírósági eljárást teljes egészében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a büntetőeljárás törvény rendelkezéseit maradéktalanul megtartotta, eljárási szabálysértést nem vétett, a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítása is törvényes volt.

A megyei bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és az ügy elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró körülményeket gondosan feltárta. E körben nemcsak a felek által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem igazságügyi orvos és pszichológus szakértő bevonásával tisztázta a vádlott elkövetéskori és aktuális elme- és pszichés állapotát, amely a kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmények elkövetése esetén elengedhetetlenül szükséges és indokolt.

A döntést megalapozó bizonyítékokat perrendszerűen a tárgyalás anyagává tette, majd azokat egyenként és összességében is értékelve, mérlegelve állapította meg a tényállást és indokolási kötelezettségének is kellő alaposággal eleget tett.

Mindenben meggyőző érveléssel mutatta ki, hogy a vádlottnak az eljárás menetében változó előadásaival és védekezéseivel szemben miért alapította a tényállást a sértettek, és egyéb kívül álló tanúk vallomásaira, illetve az igazságügyi fegyver és orvosszakértői véleményekben foglaltakra.

Ekként az igen részletesen kifejtett, helytálló mérlegeléssel értékelte a történeti tényállásban rögzített és a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése szempontjából releváns tényeket.

Az így megállapított tényállás döntő, meghatározó részében megalapozott. Azonban a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel - a biztonsági őrökkel történt dulakodás részleteit érintően - kiegészítésre szorul. Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy - ítélet szerkesztési hiba folytán - a büntetőjogi felelősséget érintő egyes tények a bizonyítékok értékelése körében kerültek rögzítésre.

A másodfokú bíróság ezért a megyei bíróság által megállapított tényállást - az iratok tartalma alapján - az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:

- Az elsőfokú ítélet 7. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatából a „ne csukd le, ne csukd le” vádlotti felszólítást a tényállás 4. oldal 2. bekezdésének 6. sorához helyezi.
- Az elsőfokú ítélet 15. oldal 2. bekezdésében rögzített alábbi, az orvosszakértői véleményben foglalt megállapítást, a tényállás 4. oldal 4. bekezdéséhez áthelyezi: „Az 1-es sértett felső testére közlő lövés a nyak, vagy bármelyik nagyér sértese esetén a heveny vérvesztés következtében halált okozhatott volna. Ugyanígy a mellüregbe hatoló sérülés, a máj és a lép vérzése is halálos eredményt okozhatott volna, ellátatlanság esetén”.
- Az elsőfokú ítélet 4. oldal 4. bekezdésének az utolsó mondatát kiegészíti az alábbiakkal: A 2-es sértett hátulról átkarolta a vádlott nyakát, jobb kezével lefogta a fegyvert tartó kezét, a 3-as sértett pedig a vádlott bal kezét fogta le. Amikor a 2-es sértett fogásából a vádlott kiszabadult, megfordult és közvetlen közlő a 2-es sértett jobb lábszárát előlő meglőtte. Dulakodás közben a vádlott többször, fenyegetőzve kijelentette, hogy „engedjete el, mert lelőlek titeket” (nyomozati iratok 497. oldal 6. bekezdés, 499. oldal 1. bekezdés, 2-es és 3-as sértett szembesítési jegyzőkönyve; 24. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal 9. és 10. bekezdés 2-es sértett tárgyalási vallomása; 24. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 5. bekezdés, 3-as sértett tárgyalási vallomása).
- A fegyver csöve lefelé irányzott volt, lábmagasságban (1-es tanú vallomása nyomozati iratok 271. oldal, 11. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 8. oldal 3. bekezdés).

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás már mentes a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, az a vádlott védekezésével szemben álló részében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul és így irányadónak tekintendő a másodfokú eljárásban is.

A megyei bíróság a bizonyítást kellő körültekintéssel folytatta le. Ténymegállapításairól számot adott, e körben az indokolási kötelezettségének is színvonalasan eleget tett.

A tényállás 1. pontjával kapcsolatban a vádlott védekezése arra irányult, hogy az 1-es sértetre fogott fegyver ravaszát nem húzta meg kétszer.

A fegyver tűzfegyvernek minősül, mert a lövedék kilövési energiája 7,5 joule helyett 5,9 joule volt és ezért halálos sérülés okozására sem volt alkalmas. Azt a körülményt nem vitatta, hogy az 1-es sértett mellkasára irányította a fegyvert, tőle pénzt követelt és a pénztárgép fiókjába is benyúlt.

A vádlott vallomásaival szemben az 1-es sértett a nyomozás során és a tárgyaláson is (nyomozati iratok 251. oldal 11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 9. oldal) következetesen vallotta, hogy a vádlott miközben a fegyvert kb. 30-35 cm távolságból a mellkasa irányába tartotta, kétszer hallott tompa kattanást. A sértetti nyilatkozatot e körben alátámasztotta az eseményektől pár méterre tartózkodó 2-es tanú (nyomozati iratok 259. oldal 5. bekezdés; 11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 20. oldal 4., 6., 9. bekezdés), 3-as sértett (nyomozati iratok 287. oldal 4. bekezdés; 289. oldal 4. bekezdés; 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 1 bekezdés, 4. oldal 2., 3. bekezdés), valamint 2-es sértett tárgyalási (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal 2. bekezdés) tanúvallomása is.

A sértetti - és a többi - tanúvallomásokban foglaltakat megerősítette a bíróság által elfogadott igazságügyi fegyverszakértő azon megállapítása, hogy a „sikertelen lövési kísérletekből visszamaradt ütőszegnyomok voltak, amelyek a forgótárban maradt töltények talprészén látható benyomódások (szakértői vélemény 201. oldal 2.1 pont, 3. bekezdés), valamint az a szakértői vélemény is, hogy a fegyver elsütésekor keletkező tompa hang kb. 6-8 méter távolságból is hallható (24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 24. oldal utolsó bekezdés, 25. oldal 1. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson eredetben megvizsgálta a vádlottól lefoglalt fegyvert és megállapította, hogy a pisztoly töltetlen állapotban való elsütésekor a fémes kattanás határozottan és igen jól hallható több méteres távolságból is. Megállapítását az ítélet 12. oldal 6. bekezdésében rögzítette.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem foghat helyt a fegyverrel kapcsolatban előadott vádlotti védekezés sem.

Az igazságügyi fegyverszakértői vélemény rögzíti, hogy a vádlottól lefoglalt forgópisztoly - tűzfegyver jellegénél fogva - a 2004. évi XXIV. törvény 2. § 16. pontja értelmében lőfegyvernek minősül (nyomozati iratok 209. oldal vélemény 1. pontja).

A hivatkozott jogszabály nem különböztet lőfegyver és tűzfegyver között, hanem a törvény értelmében lőfegyver a tűzfegyver, valamint az a légfegyver, amelyből 7,5 joule-nál nagyobb csőtorkolati energiájú szilárd anyagú lövedék lőhető ki. A jelenleg hatályos törvényt megelőző szabályozás szerint minősült lőfegyvernek az olyan eszköz, amelynek csövéből gáz (lőporgáz, sűrített levegő, stb.) segítségével 7,5 joule-nál nagyobb csőtorkolati energiájú lövedék lőhető ki. A jelenlegi törvényi rendelkezés értelmében a tűzfegyver fogalmának azonban nem tartalmi eleme a csőtorkolati energia nagysága.

Ekként az igazságügyi fegyverszakértői véleményben foglalt fenti megállapítást a másodfokú bíróság is, mint aggálytalant, elfogadta.

A halálos sérülés létrehozásának lehetőségét vitató vádlotti védekezéssel sem értett egyet a másodfokú bíróság Ennek a kérdésnek az eldöntése elsődlegesen orvosszakértői kompetencia, amelyet az igazságügyi szakértő a nyomozás során előterjesztett és a tárgyaláson fenntartott és kiegészített véleményében részletesen elemzett, az elsőfokú bíróság, pedig elfogadta (nyomozati iratok 223. oldal; 24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 28. oldal utolsó bekezdés, 29. oldal 1-3. bekezdés).

A szakértő megállapítása szerint kisebb kinetikus energiájú idegen test is okozhat a bőrfelszínhez közel életveszélyes sérülést, illetve halálos szövődménnyel járó károsodást. A 4 cm hosszúságú löcsatornára figyelemmel véleményezhető, hogy a fegyver sikeres elsütése esetén potenciálisan a sértett halála is bekövetkezhetett volna. A szakértő a tárgyaláson a kiegészített ítéleti tényállásban írtak szerint részletezte, hogy a felsőtest különböző pontjait érő lövések olyan belső vérzéseket eredményezhetnek, amelyek ellátás nélkül halálhoz vezethetnek.

Az igazságügyi orvosszakértő következtetésével a fegyverszakértő is egyetértett.

Így a másodfokú bíróság által is elfogadott orvosszakértői vélemény, mint szakkérdésben adott objektív bizonyíték, cáfolta a vádlotti védekezést.

Az előzőekben kifejtettek alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen vetette el a vádlott védekezését és fogadta el az ezt mindenben cáfoló tanúvallomásokat és a szakértői véleményekben foglalt megállapításokat, így elemző értékelésével a másodfokú bíróság is egyetértett.

A vádlotti védekezésen túl a másodfokú bíróság nem osztotta azt a védelmi álláspontot, amely egyes tanúk vallomásaiban fellelhető ellentmondásokra, illetőleg a történések közös megbeszélésére, egyeztetésére vonatkozott.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján megállapította, hogy az eljárásban résztvevő tanúkat - mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletének 10. oldal 2. bekezdése is helyesen rögzíti - a vádbeli események napján két nyomozó párhuzamosan hallgatta meg.

Az 1-es sértettet, az 1-es tanút, a rendőr-alezredes, míg a 2-es tanút és a 3-as sértettet a rendőr-százados (nyomozati iratok 245-253. oldal; 255-263. oldal; 265-273. oldal; 283-291. oldal).

Így a tanúknak lehetőségük sem volt arra, hogy a történéseket előzetesen, minden részletre kiterjedően megbeszéljék. Ugyanakkor az általuk külön-külön előadott tapasztalati tények az események lényeges körülményeiben megegyeztek és más objektív bizonyítékokkal is összhangban voltak.

A 3-as tanú vallomásának értékelésével az elsőfokú bíróság is részletesen foglalkozott (elsőfokú ítélet 10. oldal 2-3. bekezdés). Az e körben kifejtettekkel a másodfokú bíróság is egyetértett azzal a kiegészítéssel, hogy a tanú vallomásának hiteltérdemlőségét támasztja alá az a tárgyalási nyilatkozata, hogy a történéseket

nem saját személyében tapasztalta meg, hanem kollégái elbeszéléséből, mozaikszerűen rakta össze.

Az elsőfokú ítéleti tényállás 2. pontjával összefüggésben törvényesen vetette el az elsőfokú bíróság a vádlott védekezését és elemző értékeléssel fogadta el a 2-es és 3-as sértett vallomását, mint közvetlen bizonyítékokat, amelyet a fegyverszakértői és orvosszakértői vélemények is alátámasztottak (elsőfokú ítélet 13-14. oldal).

A 3-as sértett a nyomozás során (nyomozati iratok 289. oldal 3. bekezdés) és a tárgyaláson is (24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 6. bekezdés) végig következetesen vallotta, hogy a vádlott „húzogatta a ravaszt egymás után”. Vallomását megerősítette az igazságügyi fegyverszakértői vélemény 2.1 pontjának 3. bekezdésében foglalt (nyomozati iratok 201. oldal) azon megállapítás, hogy a bűncselekmény elkövetése után a forgótárban maradt 5 töltény talprészén sikertelen kilövési kísérletekből visszamaradt ütőszeg nyomok láthatók. Négy töltényen 2-2, az ötödiken egy ilyen nyom volt. Ez a tény minden kétséget kizáróan azt bizonyítja, hogy az éles löszerekkel teletöltött forgótáras pisztolyt számos esetben próbálta elsűtni a vádlott.

A fegyverszakértő ugyancsak kizárta annak lehetőségét, hogy a fegyver véletlenül sült volna el. Egyrészt az elsütő billentyűt körülölelő úgynevezett „sátorvas” azt a célt szolgálja, hogy a ravasz beakadását megakadályozza, másrészt kizárja az ütő-, rázó vizsgálatnak alávetett fegyver eredményei is.

Alaptalannak ítélte továbbá a másodfokú bíróság azt a vádlotti előadást, hogy a dulakodást követően a nála lévő fegyvert önként adta át a biztonsági őröknek. Túl azon, hogy a bűncselekmények megvalósulása szempontjából ez a körülmény külön jelentősséggel nem bír, de ellent is mond a következetes sértetti nyilatkozatoknak.

A 3-as sértett e körben a nyomozás során az alábbi vallomást tette:

„Végül aztán sikerült elvenni tőle a fegyvert” (nyomozati iratok 287. oldal utolsó bekezdés), a tárgyaláson pedig úgy nyilatkozott, hogy „ezek után megfogtam a pisztoly csövét, megpróbáltam azt a kezéből kicsavarni, majd miután ez sikerült, a fejét lenyomtuk a földre” (24. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 7. bekezdés).

A 2-es sértett tárgyalási előadása szerint „a kollégám lefogta a kezét, már elvette a fegyvert... kicsavarta a kezéből a fegyvert, ezt zsebre tette...” (11. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal 8. bekezdés, 11. oldal 7. bekezdés).

A vádlott az ítéleti tényállás 3. pontjában foglalt bűncselekmény elkövetését elismerte, érdemi védekezést nem terjesztett elő.

Összefoglalva megállapítható, hogy a másodfokú bíróság nem osztotta az 1., 2. pont alatti elsőfokú tényállásokat részben támadó vádlotti és védelmi fellebbezést. Az lényegében csak az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő, mérlegelő

tevékenységét sérelmezi, a vádlotti védekezés elfogadását célozza, ami viszont megalapozott tényállás mellett a perrendi szabályok szerint a másodfokú eljárásban nem vezethet eredményre.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, így az élet elleni bűncselekmény vagyoni bűncselekménykénti minősítése nem kerülhetett szóba.

Részben tévedett azonban a testi sértés elleni cselekmények minősítése kérdésében.

A történeti tényállás szerint a vádlott az általa éles löszerekkel betárazott lőfegyverrel fenyegetve az 1-es sértettet a napi készpénzbevétel átadására akarta kényszeríteni és ennek érdekében a pénztárosnő felső testére, mellkasára irányított, attól kb. 30 cm távolságra tartott fegyverének ravaszát kétszer meghúzta. A fegyver azonban kiszámíthatatlan, esetleges működése folytán nem sült el, így kizárólag a véletlenül múlt, hogy a sértett nem szenvedett halálos sérülést.

A vádlott fenti magatartását törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b./ pontja szerint minősülő, figyelemmel a Btk. 16. §-ára, nyereségvágyból elkövetett emberölés bűntette kísérletének. Az egyenes szándékra utaló elsőbírői okfejtés is törvényes, mert a vádlott közvetlen közlőről, két alkalommal kísérelte meg a fegyverét elsütni.

Egyetértett a másodfokú bíróság a megyei bíróság azon jogi érveivel is, hogy az előre kiterveltség, mint további minősítő körülmény a szükséges ismérvek hiányában nem állapítható meg.

A tényállás 2. pontjával kapcsolatban helyesen jutott a megyei bíróság arra a következtetésre, hogy a fegyver csövének irányából, a talajszinthez közel kilőtt lövedékből (a talpszinttől kb. 25 cm magasságban) és a vádlott kijelentéseiből arra lehet következtetni, hogy a vádlott szándéka egyértelműen a menekülésre irányult és az ebben őt akadályozó biztonsági örköt akarta a lábra célzott sérülés okozásával ártalmatlanná tenni és ezáltal a menekülését biztosítani.

Ilyen körülmények között a súlyos testi sérülés okozásával számolnia kellett, miként az a 2-es sértettnél be is következett, míg a 3-as sértett esetében kizárólag a véletlenül múlt, hogy nem szenvedett sérülést.

Helyesen rögzítette tehát az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott tudattartamában bekövetkezett váltás folytán, a biztonsági örkre leadott lövések már kizárólag a menekülésének biztosítása érdekében történtek, ugyanakkor ennek a vádlotti magatartásnak a jogi következményeit a minősítésben nem juttatta kifejezésre.

Az állandósult bírói gyakorlat, valamint az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvének II/3. pontja értelmében az élet és testi épség elleni bűncselekmények aljas indokból elkövetettnek minősülnek,

amennyiben a terhelt a bűncselekményt a felelősségrevonás elkerülése, menekülése végett követi el.

Így a tényállás 2. pontjában írt cselekmény jogi minősítése helyesen 2 rb. a Btk. 170. § (1), (2) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés I. fordulata szerint minősülő, figyelemmel a Btk. 16. §-ára, aljas indokból elkövetett súlyos testi sértés büntette, mely 1 esetben kísérlet.

Egyidejűleg a másodfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 61. Bkv számú véleményében foglaltakra figyelemmel helyesbítette a bűncselekmény elsőbírói megnevezését is.

Az elsőfokú ítéleti tényállás 3. pontjában írt bűncselekmény minősítése törvényes, az megfelel a hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A büntetés kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság általában helyesen ismerte fel és azok csak az alábbiakban szorulnak pontosításra. Az élet elleni bűncselekmények esetében a büntetlen előélet súlya és nyomatéka - éppen a cselekmény jelentős tárgyi súlya folytán - általában csökkentebb, mint egyéb bűncselekményeknél (Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelve IV/8.). Ugyanezen okból a vádlott részbeni beismerését a másodfokú bíróság enyhítőként nem vette figyelembe. Ellenben nyomatékos súlyosító körülményként értékelte azt az erőszakos, útonálló, garázda jellegű elkövetési módot, amellyel

A vádlott olyan kívül álló személyeket sodort komoly veszélybe, akik gyanútlan vásárlóként a mindennapi élethez tartozó tevékenységük ellátása miatt tartózkodtak az üzletben. Mindez pedig a vádlott és az általa elkövetett bűncselekmények kiemelkedő társadalomra veszélyességét jelzi.

A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvének IV/1. pontja értelmében a törvény szigorát kell alkalmazni az élet elleni vagy azt veszélyeztető, különösen súlyos bűncselekmények elkövetőivel szemben.

Ilyennek kell tekinteni - többek között - a garázda indítékból fakadó élet elleni szándékos bűncselekményeket is.

Figyelemmel az előzőekben kifejtettekre és a testi épség elleni bűncselekmények súlyosabb minősítésére is - egyetértve az ügyészi fellebbezésben foglaltakkal - a másodfokú bíróság az irányadó tíztől évtől húsz évig terjedő büntetési tételkereten belül az elsőfokú bíróság által kiszabott főbüntetést súlyosította.

A mellékbüntetés tartama kellően igazodik a fegyházbüntetés mértékéhez, így azt a másodfokú bíróság érintetlenül hagyta.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról. A másodfokú bíróság ezt azzal a megállapítással egészíti ki, hogy a vádlott a Btk. 47. § (2) bekezdés I. fordulata alapján a fegyházbüntetés 4/5 részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott az elsőfokú ítélet meghozatalát követően is előzetes letartóztatásban volt, ennek időtartamát a Fővárosi Ítéltábla a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján a kiszabott fegyházbüntetésbe továbbmenően beszámította.

Ugyanakkor a lefoglalt bűnjelek tekintetében a Fővárosi Ítéltábla alkalmazta a BH.2008.296. számú eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság által kifejtett azt a jogelvet, mely szerint azok a tárgyak, amelyeket a büntetőeljárás - főként a nyomozás - során a nyomok megőrzése, láthatóvá tétele, szakértői vizsgálat alá vonhatósága, ezáltal a bizonyítékként felhasználhatóság érdekében készítenek, illetve a bizonyítás eszközeként szolgálnak, nem semmisíthetők meg, mert esetleg rendkívüli jogorvoslat kapcsán a megsemmisítés a megismételt bizonyítási eljárás sikerét veszélyeztetné. Az e határozatban kifejtetteknek megfelelően a bűnjelek közül az adott körbe vonhatóak tekintetében a Fővárosi Ítéltábla mellőzte a lefoglalások megszüntetésére és megsemmisítésükre vonatkozó rendelkezéseket és azokat a büntető ügy iratainál elhelyezni rendelte.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével felmerült bűnügyi költség a Be. 381. § (1) bekezdése, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottat terheli.

A kifejtettek szerint a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 7.B.1081/2006/28. számú ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2009. január hó 15. napján

Dr. Czine Ágnes
a tanács elnöke

Máziné dr. Szepesi Erzsébet
előadó bíró

Miszlayné dr. Lányi Éva
szavazó bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.1081/2006/28. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.175/2008/9. számú ítéletében foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év január hó 15. napján

Dr. Czine Ágnes s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
Weszely-Földvárszki Tünde
tisztviselő